

драгъ, — докато въ полунощъ моренъ пжтникъ се отби на кръчмата и съ грозна вѣсть ѝ прѣкоси сърдцето. Въ далечна латинска земя царски хора хванали Петра и наредъ съ всички му другари ги живи распнали на кръсть.

— Какво разбра отъ живота си, като не сѣти младостъ, като не видѣ мира? . . — въздхваше тя, па отплеснѣше погледъ въ далнини, сѣкашъ заслушана въ ромона на есенъта.

Завръщаха се отъ вода дѣвойки, вечерни сѣнки никнѣха околорѣстъ, надалечъ отъ къмъ Иерусалимъ се протачаше керванъ катѣри, трѣгнали на дълга пжтя, а тя, унесена на прага, като че забравяше да стане. И не единъ керванджия се отбива да почине при нея, на прага, и тихомъ я раздумваше:

— Тия, които на живината му го гониха и клѣха, вижъ измрѣха и поменъ отъ тѣхъ не остана; а синъ ти светецъ прозваха тукъ, и Господъ на небото ключоветъ отъ рая му далъ. . .

— Дано баримъ на онзи свѣтъ види мира. . . — отдхваше тя.

И чакъ кога всичко се прибере наоколъ, майката на Петра притваряше вратитъ на рибарската си колиба и влязваше въ кжщи. Хладенъ есененъ дъждъ зарѣми изъ нощъта, вѣтъра като закжснялъ пжтникъ захопваше прозорци и врати. Тя се свие сама около огнището и съ едно салъ се утѣшаваше: синъ ѝ, като е на таквози мѣсто въ рая, и тя все нѣма да остане занемарена. . . Дори понѣкога, като се размислѣше, думаше сама: да ѝ земе Господъ душата, да се прибере по-скоро при сина си. . .